

(2001/C 187 E/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3713/00**af Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) til Kommissionen**

(30. november 2000)

Om: Forskning i følgerne af forbudet mod tobaksekспорт

De begrænsninger af fremstilling og udførsel af tobaksprodukter, som foreslås i forbindelse med det nye tobaksdirektiv, vil ifølge tobaksindustrien føre til en forringelse af beskæftigelsen i EU. Hvilken omfattende forskning om det nye tobaksdirektivs indflydelse på beskæftigelsen i tobaksindustrien i EU-landene råder Kommissionen over?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(8. marts 2001)

Det fremgår ikke klart, i hvilket omfang Fællesskabets produktion af cigaretter til eksport overskrider de foreslåede lofter for tjære, nikotin og kulilte. Efter oplysninger, der er fremkommet under møder mellem Kommissionen og repræsentanter for tobaksindustrien, skulle eksporten af cigaretter fra Fællesskabet svare til ca. 15 % af Fællesskabets samlede cigaretproduktion, men selvfølgelig ville kun en brøkdel af de eksporterede cigaretter overskride de foreslåede lofter.

Det er derfor vanskeligt at skønne om, hvilken procentdel af Fællesskabets produktion der ville blive berørt, hvis de foreslåede foranstaltninger vedtages, hvilke muligheder for at overgå til andre produkter, der findes, eller hvilken virkning en overgangsperiode kunne have. Mere generelt til spørgsmålet om beskæftigelsen i tobaksindustrien udgav Den Europæiske Sammenslutning af Cigaretfabrikanter i 1997 en rapport⁽¹⁾, hvori det på side 11 blev konstateret, at beskæftigelsen i tobaksindustrien efter de oplysninger, fabrikantsammenslutningerne i medlemsstaterne havde indsendt, havde været for nedadgående siden 1990. For EU12 faldt antallet af fuldtidsstillinger med 23 % til 64 184 i 1994 fra 83 419 i 1990. Et sådant fald ligger på linje med de tendenser, der findes i de fleste producerende sektorer i EU. Denne tendens til, at der bliver færre arbejdspladser, skyldes hovedsagelig konstante forbedringer af produktiviteten, som skyldes industriens investeringer i mere effektivt udstyr.

Ifølge den relevante industrisammenslutning skulle det faldende antal arbejdspladser således skyldes faktorer, der ligger uden for fællesskabslovgivningens kontrol.

Der gøres endvidere opmærksom på de igangværende forhandlinger i WHO om en rammeaftale for kontrol med tobak, idet der i denne sammenhæng planlægges etablering af en internationalt anerkendt produktstandard, som i givet fald vil være et supplement til de standarder, der drøftes på fællesskabsplan.

Kommissionen ligger ikke inde med detaljerede forskningsresultater af den type, det ærede medlem nævner.

⁽¹⁾ »The tobacco industry in the European Union 1997«, Pieda plc.

(2001/C 187 E/033)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3714/00**af Paul Lannoye (Verts/ALE) til Kommissionen**

(30. november 2000)

Om: Fri adgang til oplysninger om udvidelsen af Barajas-lufthavnen i Madrid

I sit svar af 5. juli 2000 på vor forespørgsel E-1518/00⁽¹⁾ vedrørende anvendelse af Rådets direktiv 90/313/EØF af 7. juni 1990⁽²⁾ om fri adgang til miljøoplysninger erklærede Kommissionen, at myndighederne har imødekommet anmodningerne, selv om det er rigtigt, at de har svaret sent.

Men dette er ikke korrekt, for oplysningerne stilles fortsat ikke til rådighed for personer, der anmoder om dem.

I en skrivelse af 17. juli 2000 til Kommissionen (attention: G. Kremlis) påtaler Entidad de la Moraleja støttet af beviser, at AENA (det spanske luftfartsselskab) ikke svarer korrekt, og at det overser direktiv 90/313/EØF. Dataene om de gennemsnitlige støjemissioner pr. time er blevet givet i et ukorrekt format. Men denne begrænsning af adgangen til denne type oplysninger skaber tvivl om nøjagtigheden af selve proceduren for miljøindvirkningsvurdering og mindsker borgernes evne til at udøve deres rettigheder med hensyn til miljøbeskyttelse og beskyttelse af folkesundheden.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger den har truffet og agter at træffe for at sikre fuldstændig gennemførelse af det pågældende direktiv?

Finder Kommissionen det ikke nødvendigt at indlede traktatbrudsproceduren over for den spanske stat for manglende overholdelse af det pågældende direktiv?

(¹) EFT C 113 E af 18.4.2001, s. 22.

(²) EFT L 158 af 23.6.1990, s. 56.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(1. februar 2001)

Rådets direktiv 90/313/EØF (¹) af 7. juni 1990 om fri adgang til miljøoplysninger indeholder i sin artikel 4 en bestemmelse om, at en person, som finder, at hans anmodning om oplysninger uden rimelig grund er blevet afslået eller ladet upåagtet eller er blevet utilstrækkeligt besvaret af en myndighed, kan anmode om retlig eller administrativ prøvelse af afgørelsen i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats retsorden.

Dette direktiv er blevet omsat til spansk lovgivning ved lov nr. 38/1995 af 12. december 1995 om retten til adgang til miljøoplysninger, senest ændret ved lov nr. 55/1999 af 29. december 1999, som giver personer ret til at indgive klage i sådanne tilfælde.

Såfremt Entidad de la Moraleja skønner, at Rådets direktiv 90/313/EØF ikke er blevet overholdt, hvad angår de anmodninger om at få adgang til miljøoplysninger, der er indgivet af denne organisation til de spanske myndigheder, råder den over passende klagemuligheder på nationalt plan med henblik på at sikre, at de nationale administrative eller retlige instanser griber ind som hovedansvarlige for kontrollen med administrationernes anvendelse af fællesskabsretten.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt Rådets direktiv 90/313/EØF er blevet korrekt anvendt i det foreliggende tilfælde, har Kommissionen gentagne gange rettet henvendelse til de spanske myndigheder og anmodet disse om forklaringer vedrørende de påtalte forhold, som eventuelt udgør en overtrædelse af direktivet.

Det fremgår af svaret fra de spanske myndigheder, at disse allerede har besvaret flere anmodninger om informationer og fortsat besvarer talrige anmodninger, fra den pågældende organisation. Selv om de spanske myndigheder undertiden er længe om det, stiller de dog de udbedte oplysninger til rådighed for dem, der anmoder herom. Desuden skal det bemærkes, at direktiv 90/313/EØF ikke rummer nogen bestemmelser om, i hvilken form oplysningerne, skal stilles til rådighed.

Hvad specielt angår indledningen af en overtrædelsesprocedure, i forbindelse med manglende overholdelse af direktiv 90/313/EØF i det foreliggende tilfælde, skal det bemærkes, at Kommissionen i henhold til Domstolens løbende retspraksis ikke er forpligtet til at indlede en overtrædelsesprocedure efter EF-traktatens artikel 226 (tidl. artikel 169), men at den har en vis skønsret. I overensstemmelse hermed er det ikke Kommissionens almindelige praksis at forfølge enhver enkeltsag vedrørende en formodet ukorrekt anvendelse af dette direktiv, der kommer til dens kendskab. Det er først, når det er muligt at konstatere en vedvarende forkert administrativ praksis, eller når det er muligt at samle flere enkeltsager, der har en sådan

forkert praksis til fælles, at Kommissionen normalt ser sig nødsaget til at indlede en overtrædelsesprocedure efter EF-traktatens artikel 226. Ifølge de oplysninger, Kommissionen råder over, er der i det foreliggende tilfælde dog hverken tale om det ene eller det andet.

(¹) EFT L 158 af 23.6.1990.

(2001/C 187 E/034)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3718/00
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(30. november 2000)

Om: Terrorisme, vold og sort humor på Internettet

Internettet er i stadig højere grad ved at udvikle sig til et mødested for alle former for modbydeligheder. Ud over de websteder, der udbreder pædofile billeder og scener med pornografisk vold, vrimler det med steder, der viser sønderrivende scener med attentater og eksplosioner, der er iværksat af forskellige internationale terrororganisationer med udpræget fortrinsret for ideologiske eller fundamentalistiske bevægelser. En anden række websteder viser tegnefilm med sort humor af en foruroligende voldsomhed, hvor personer dræbes af pistolskud mod panden, og en anden person ved navn Ricky Martin, der tortureres og sønderrives, mens små fede kyllinger danser, indtil de eksploderer, og yndige hundehvalpe bliver sparket til døde.

Selv om denne form for kommunikation er i overensstemmelse med den fri ytringsfrihed,

1. mener Kommissionen da ikke, at denne vedvarende udbredelse af vold, manglende respekt for den menneskelige værdighed og total foragt for et minimum af selvregulering bør underkastes bestemmelser, som skal fastlægges på internationalt plan?
2. anser Kommissionen det ikke for hensigtsmæssigt at udnytte det kommende verdensforum for kommunikation, der organiseres af De Forenede Nationer, til at fremsætte forslag om behovet for en fastlæggelse af bestemmelser om Internet, for bl.a. at undgå pinlige situationer, som dem, der gives af internetstedet »unioneeuropea«?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(31. januar 2001)

Kommissionen har fulgt en konsekvent strategi, hvad angår ulovligt og skadeligt indhold på Internet, siden meddelelsen(¹) om dette emne og grønbogen om beskyttelse af mindreårige og den menneskelige værdighed i forbindelse med audiovisuelle tjenester og informationstjenester blev vedtaget i oktober 1996(²). Der er sket betydelige fremskridt takket være en koordineret indsats fra medlemsstaternes og EU-institutionernes side.

Hovedansvaret for at bekæmpe ulovligt indhold ligger hos de relevante retshåndhævende og retlige myndigheder. Branchen kan bistå de retshåndhævende myndigheder, navnlig ved at tage ulovligt indhold ud cirkulation og ved at stille information og ekspertise til rådighed i overensstemmelse med de gældende bestemmelser.

Internet er imidlertid et verdensomspændende redskab, der ikke anerkender landegrænser. Derfor må de retshåndhævende myndigheder samarbejde internationalt på passende måder, bl.a. via de eksisterende kommunikationskanaler såsom Europol og Interpol. Samarbejdet er ved at blive styrket som resultat af arbejdet i G8-gruppen (de otte mest industrialiserede lande) og Europarådets udkast til en konvention, som Kommissionen følger nøje.

Skadeligt indhold omfatter både indhold, der er tilladt, men som ikke må distribueres frit (f.eks. forbudt for børn), og indhold, der kan distribueres frit efter princippet om ytringsfrihed, men som kan krænke visse brugere, eller som voksne (forældre og lærere) anser for potentielt skadeligt for børn i deres varetægt.